

- 5) obciążenie Rady kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie w niniejszym postępowaniu;
- 6) zobowiązanie Rady do zapłaty odszkodowania.

**Skarga wniesiona w dniu 26 września 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec**

**(Sprawa C-401/06)**

(2006/C 294/55)

*Język postępowania: niemiecki*

**Zarzuty i główne argumenty**

Wnoszący odwołanie utrzymuje, że Rada i Komisja mają obowiązek przestrzegać praw będących pod ochroną Europejskiej konwencji praw człowieka (EKPC) i nie mogą uchylić się od tego obowiązku, chyba że w następstwie tego uchylenia zapewniona jest „przynajmniej równoważna ochrona”.

Wnoszący odwołanie stwierdza następnie, że gwarancje oferowane w związku z działalnością Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych („UNSC”) nie są równoważne z ochroną zapewnioną w konwencji.

Wnoszący odwołanie stwierdza, że Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo poprzez:

- i) niezbadanie bezpośrednio, czy UNSC zapewniała „ochronę równoważną” z ochroną wynikającą z EKPC, w szczególności w odniesieniu do art. 6, 8, 13 i art. 1 protokołu dodatkowego do EKPC oraz
- ii) zbadanie działalności UNSC pośrednio na podstawie zasady *ius cogens*, nie zaś na podstawie i w odniesieniu do ochrony zapewnionej w art. 6, 8, 13 i art. 1 protokołu dodatkowego do EKPC.

Wnoszący odwołanie podnosi następnie, że Sąd Pierwszej Instancji błędnie uznał, że ograniczenie w używaniu własności było bez znaczenia dla istoty prawa własności.

(<sup>1</sup>) Rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001 zakazujące wywozu niektórych towarów i usług do Afganistanu, wzmacniające zakaz lotów i rozszerzające zamrożenie funduszy i innych środków finansowych w odniesieniu do talibów w Afganistanie, Dz.U. L 139, str. 9

(<sup>2</sup>) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2049/2003 z dnia 20 listopada 2003 r. zmieniające po raz dwudziesty piąty rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Qaida i talibami i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001, Dz.U. L 303, str. 20

**Strony**

*Strona skarżąca:* Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciel: D. Triantafyllou, pełnomocnik)

*Strona pozwana:* Republika Federalna Niemiec

**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła swoim zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 9 ust. 2 lit. e) szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (<sup>1</sup>) (zwanej dalej „szóstą dyrektywą”), ponieważ w odniesieniu do działalności wykonawcy testamentu miejsce świadczenia nie jest określone zgodnie z art. 9 ust. 2 lit. e) szóstej dyrektywy, gdy usługa jest świadczona klientom mającym swe przedsiębiorstwo [siedzibę] poza terytorium Wspólnoty lub podatnikom mającym przedsiębiorstwo [siedzibę] we Wspólnocie, ale nie w tym samym kraju co dostawca;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

**Zarzuty i główne argumenty**

Zgodnie z art. 9 ust. 2 lit. e) tiret trzecie szóstej dyrektywy miejscem świadczenia określonych usług świadczonych klientom mającym swe przedsiębiorstwo poza terytorium Wspólnoty lub podatnikom mającym przedsiębiorstwo we Wspólnocie, ale nie w tym samym kraju co dostawca, jest miejsce, gdzie klient założył swoje przedsiębiorstwo [siedzibę] lub ma stałe miejsce prowadzenia działalności [stały zakład] lub, w przypadku braku takiego miejsca, miejsce jego stałego zamieszkania lub miejsce gdzie zwykle przebywa. Usługami tymi są usługi konsultantów, inżynierów, biur konsultingowych, prawników, księgowych oraz inne podobne usługi. Ten przepis dyrektywy stanowi normę kolizyjną, która określa miejsce opodatkowania usług i rozgranicza właściwość państw członkowskich.

Zgodnie z przepisami prawa niemieckiego i opartej na nich praktyce administracyjnej organów podatkowych miejscem świadczenia usługi wykonawcy testamentu jest miejscowość, z której przedsiębiorca świadczy swoje usługi. Miejsce świadczenia tych usług nie jest zatem określone zgodnie z art. 9 ust. 2 lit. e) szóstej dyrektywy, gdy są one świadczone klientom mającym swe przedsiębiorstwo [siedzibę] poza terytorium Wspólnoty lub podatnikom mającym przedsiębiorstwo [siedzibę] we Wspólnocie, ale nie w tym samym kraju co dostawca.

To ustawodawstwo i praktyka administracyjna nie są zgodne z przepisem art. 9 szóstej dyrektywy. Świadczenie usług wykonywane w charakterze wykonawcy testamentu klientom mającym swe przedsiębiorstwo poza terytorium Wspólnoty lub podatnikom mającym przedsiębiorstwo [siedzibę] we Wspólnocie, ale nie w tym samym kraju co dostawca stanowi świadczenie, którego miejsce należy określić zgodnie z art. 9 ust. 2 lit. e) szóstej dyrektywy.

Wbrew argumentacji rządu niemieckiego Komisja jest zdania, że działalność wykonawcy testamentu należy również do czynności, które głównie bądź zwykle wykonuje adwokat. Przy ocenie należy rozważyć nie określenie profesji, lecz działalność jako taką: istotny jest charakter świadczeń.

Pojęcie „innych podobnych usług” nie dotyczy elementu wspólnego dla rodzajów działalności wymienionych w art. 9 ust. 2 lit. e) tiret trzecie szóstej dyrektywy. Wystarczy, jeżeli badane świadczenie jest podobne do którejkolwiek działalności wyraźnie wymienionej w tym przepisie. Ma to miejsce w przypadku, gdy oba rodzaje działalności służą temu samemu celowi. Zgodnie z rozstrzygnięciem Trybunału Sprawiedliwości, do głównych i zwykłych świadczeń adwokata należy reprezentowanie i obrona interesów klienta. Skoro Trybunał opiera się na „reprezentowaniu i obronie interesów klienta”, przesłanka ta jest spełniona w przypadku działalności wykonawcy testamentu: reprezentuje on bowiem i broni interesów spadkodawcy. Jego działalność odpowiada działalności niezależnego przedstawiciela i doradcy. Nawet jeżeli wykonanie testamentu nie jest działalnością zastrzeżoną dla zawodu adwokata, nie można wnioskować, że te dwa rodzaje działalności nie służą temu samemu celowi.

(<sup>1</sup>) Dz.U. L 145, str. 1.

**Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 12 lipca 2006 r. w sprawie T-253/02 Chafiq Ayadi przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 27 września 2006 r. przez Chafiqua Ayadięgo**

**(Sprawa C-403/06 P)**

(2006/C 294/56)

*Język postępowania: angielski*

**Strony**

*Wnoszący odwołanie:* Chafiq Ayadi (Przedstawiciele: H. Miller, Solicitor i S. Cox, Barrister)

*Druga strona postępowania:* Rada Unii Europejskiej, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Komisja Wspólnot Europejskich

**Żądania wnoszącego odwołanie**

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji w całości;
- stwierdzenie nieważności art. 2 i art. 4 oraz załącznika nr 1 do rozporządzenia Rady (WE) nr 881/2002 (<sup>1</sup>) w zakresie, w jakim bezpośrednio i indywidualnie dotyczą one wnoszącego odwołanie;
- obciążenie Rady kosztami wniesienia odwołania oraz kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji, poniesionymi przez wnoszącego odwołanie.

**Zarzuty i główne argumenty**

Wnoszący odwołanie stwierdza, że Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo poprzez:

- a) niestwierdzenie, że art. 380 WE w związku z art. 60 WE i 301 WE nie uprawniały Rady do przyjęcia zaskarżonych przepisów;
- b) niestwierdzenie, że skorzystanie z kwestionowanych uprawnień naruszyło fundamentalną zasadę subsydiarności i art. 5 akapit drugi WE;
- c) niestwierdzenie, że uchybiono istotnemu wymogowi proceduralnemu przy przyjmowaniu kwestionowanych przepisów, a mianowicie wymogowi przedstawienia przez Radę dostatecznych powodów, dla których środki uznane za niezbędne nie mogą być określone indywidualnie przez państwa członkowskie;
- d) stwierdzenie, że decyzje Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych („UNSC”) skierowane do państw członkowskich Narodów Zjednoczonych wiążą państwa członkowskie Wspólnoty lub Wspólnotę;
- e) stwierdzenie, że sądy wspólnotowe mogą stwierdzić nieważność środka wspólnotowego wprowadzającego w życie decyzję UNSC jedynie w odniesieniu do *ius cogens* oraz niestwierdzenie, że wspomniane sądy mogą stwierdzić nieważność takiego środka w celu ochrony praw człowieka uznanych w porządku prawnym Narodów Zjednoczonych;
- f) niestwierdzenie, że zaskarżone przepisy rozporządzenia nr 881/2002 naruszają prawa człowieka przysługujące wnoszącemu odwołanie.

(<sup>1</sup>) Rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001 zakazujące wywozu niektórych towarów i usług do Afganistanu, wzmacniające zakaz lotów i rozszerzające zamrożenie funduszy i innych środków finansowych w odniesieniu do talibów w Afganistanie, Dz.U. L 139, str. 9